

Sygn. akt I C 811/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Sylwia Łyś

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. B. (1)

przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. B. (1) kwotę 8.868, 00 (osiem tysięcy osiemset sześćdziesiąt osiem) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 8.253, 00 (osiem tysięcy dwieście pięćdziesiąt trzy) złote od dnia 30 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 615, 00 (sześćset piętnaście) złotych od dnia 21 maja 2011 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. B. (1) kwotę 444, 00 (czteryście czterdzieści cztery) złote tytułem zwrotu kosztów postępowania,
3. nakazuje wypłacić z rachunku Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie na rzecz pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 224, 74 (dwieście dwadzieścia cztery 74/100) złotych tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt I C 811/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4.03.2013 r. powód P. B. (1) wniósł przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 8868, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 8253, 00 zł od dnia 30.04.2011 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 615, 00 zł od dnia 21.05.2011 r. do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota wynika z zawartej z W. Z. umowy cesji wierzytelności, dotyczącej przeniesienia wierzytelności W. Z. wobec (...) Towarzystwa (...) S.A. w W., obejmującej odszkodowanie z tytułu szkody komunikacyjnej w pojeździe poszkodowanego. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 8253, 00 zł z tytułu dzierżawy auta zastępczego oraz kwota 615, 00 zł z tytułu kosztów uzbrojenia pojazdu po naprawie (pozew – k. 1-5).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w ramach postępowania likwidacyjnego zakwalifikował uszkodzenia pojazdu jako szkodę całkowitą. Pozwany dokonał na rzecz powoda refundacji kosztów najmu pojazdu w wysokości 1440, 00 zł na którą składa się koszt najmu przez okres 9 dni, tj. od dnia rozpoczęcia najmu do dnia poinformowania

poszkodowanego o kwalifikacji szkody jako szkody całkowitej + 7 dni jako czas na zagospodarowanie pojazdu (odpowiedź na pozew – k. 32-40).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. Z. jest właścicielem samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który to pojazd wykorzystuje przy prowadzeniu działalności gospodarczej w postaci wykonywania transportu drogowego taksówką. W dniu 11.02.2011 r. miała miejsce kolizja drogowa, wskutek której samochód W. Z. został uszkodzony (bezsporne).

Z uwagi na niemożność korzystania z pojazdu wskutek kolizji, poszkodowany W. Z. w dniu 17.02.2011 r. zawarł z P.H.U. (...) w W. umowę dzierżawy zastępczego samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na czas od dnia 17.02.2011 r. do odwołania. Strony ustaliły przy tym, że stawka czynszu wynosić będzie 270, 00 złotych, powiększone o należny podatek od towarów i usług (22 %) za dobę dzierżawy (umowa dzierżawy – k. 11). Dzierżawa ww. pojazdu obejmowała okres od dnia 17.02.2011 r. do dnia 18.03.2011 r. Z tytułu dzierżawy wydzierżawiający wystawił fakturę VAT na kwotę 9.963, 00 zł (k. 9).

Pojazd sprawcy zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Towarzystwie (...) S.A. w W.. Wobec powyższego w dniu 17.02.2011 r. poszkodowany zgłosił szkodę u ubezpieczyciela (k. 54-57 akt szkody).

Pismem z dnia 22.02.2011 r. ubezpieczyciel poinformował W. Z., iż w należącym do niego pojeździe stwierdzone zostało powstanie szkody całkowitej. Jednocześnie ubezpieczyciel poinformował, że uznał roszczenie w wysokości 9200, 00 zł (k. 51 akt szkody).

Pismem z dnia 9.03.2011 r. poszkodowany wezwał ubezpieczyciela do przedłożenia kalkulacji kosztów naprawy pojazdu, a także do wypłaty na jego rzecz kwoty bezspornej oraz określenia sposobu likwidacji szkody (k. 48 akt szkody).

Następnie pismem datowanym na 14.03.2011 r. ubezpieczyciel ponownie poinformował o przyznaniu na rzecz W. Z. kwoty 9200, 00 zł wskazując, iż kwota ta wypłacona zostanie na wskazany przez niego rachunek bankowy (k. 45 akt szkody).

Po otrzymaniu ww. kwoty poszkodowany zdecydował o naprawie uszkodzonego pojazdu (zeznania świadka W. Z. – k. 70) Z tytułu uzbrojenia pojazdu po naprawie, w dniu 13.04.2011 r. P.H.U. (...) w W. wystawił poszkodowanemu fakturę na kwotę 615, 00 zł brutto (k. 10).

W dniu 14.03.2012 r. pomiędzy W. Z., a P. B. (1) zawarta została umowa cesji wierzytelności przysługującej poszkodowanemu z tytułu umowy dzierżawy pojazdu zastępczego – S. (...) o nr rej. (...) oraz z tytułu uzbrojenia pojazdu po naprawie. Łączną kwotę wierzytelności strony ustaliły na 8868, 00 zł (k. 7).

W dniu 26.03.2011 r. P. B. (1) wniósł do ubezpieczyciela o rozliczenie czynności i usług wykonanych na rzecz W. Z. przedkładając dokumenty w postaci: faktury z dnia 17.02.2011 r. w wysokości 516, 60 zł z tytułu demontażu osprzętu radio-taxi, kasy fiskalnej z pojazdu uszkodzonego i uzbrojenia pojazdu zastępczego w osprzęt radio-taxi, oklejenie taxi oraz faktury z dnia 19.03.2011 r. na kwotę 9963, 00 zł (k. 41-43 akt szkody).

Pismem z dnia 11.04.2011 r. ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, iż uznał dodatkowo roszczenie w wysokości 1956, 60 zł za szkodę powstałą w dniu 11.02.2011 r. z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Ubezpieczyciel wskazał, że za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego uznał okres od dnia 17.02.2011 r. do dnia poinformowania o rozliczeniu szkody jako szkody całkowitej w dniu 18.02.2011 r. oraz dodatkowo 7 dni na zbycie pozostałości. Koszt wynajmu pojazdu zastępczego za dobę przyjęto na kwotę 160, 00 zł brutto. Dodatkowo ubezpieczyciel wskazał, że faktura za przystosowanie pojazdu do działalności związanej z przewozem osób została zaakceptowana w całości w kwocie 516, 00 zł (k. 39 akt szkody).

W dniu 20.02.2011 r. P. B. (2) złożył odwołanie od decyzji ubezpieczyciela, dodatkowo przedkładając fakturę na kwotę 615, 00 (k. 16-18).

Pismem z dnia 11.02.2013 r. P. B. (1) wezwał (...)U. S.A. w W. do zapłaty kwoty 8868, 00 zł (k. 19).

Przedmiotowa kwota nie została przez ubezpieczyciela uregulowana (okoliczność bezsporna).

Stawka zastosowana przez P.H.U. (...) za najem pojazdu z homologacją TAXI nie odbiega od średnich stawek stosowanych na rynku najmu i dzierżawy pojazdów. Poza ww. firmą, żadna z firm na terenie W. nie oferuje pojazdu z homologacją TAXI (opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego H. S. – k. 89-91).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy i wskazane wyżej dokumenty oraz dokumenty zgromadzone w aktach szkody, zeznania świadka W. Z., a także na podstawie opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego H. S..

Sąd dał wiarę ww. dokumentom, gdyż ich autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka. Zeznania te były bowiem spójne, logiczne, spontaniczne, a nadto korespondowały z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W ocenie Sądu również opinia biegłego zasługiwała na uwzględnienie, została ona bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski zostały wysnute zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły. Dodatkowo biegły doprecyzował swoje wnioski, składając ustne wyjaśnienia do złożonej opinii pisemnej. W niniejszej sprawie nie zachodziły przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy też bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego uznając go za nieuzasadniony, skoro opinia w niniejszej sprawie została już wydana przez biegłego. Sąd zważył, że nie ma żadnych podstaw, aby dopuszczać dowód z opinii innego biegłego tylko dlatego, że strona jest niezadowolona ze sporządzonej opinii. W takim wypadku strona mogłaby składać wnioski o przeprowadzenie takiego dowodu, aż do momentu uzyskania satysfakcjonującego ją rezultatu. Biegły wskazał, iż za pomocą Internetu poszukiwał informacji dotyczących firm zajmujących się wynajmem pojazdów z homologacją taxi. Jednocześnie biegły wskazał, że użytkowanie pojazdów taxi niesie za sobą ryzyko nadmiernego zużycia eksploatacyjnego pojazdu oraz ewentualne zniszczenia spowodowane przez przewożone osoby i towary. Ponadnormatywne przebiegi tych pojazdów oraz powyższe okoliczności wpływają na wartość i ewentualną sprzedaż takiego pojazdu. Nadto zamontowanie taksometru i kasy fiskalnej wprowadzają w stan pojazdu nieodwracalne zniszczenia – trwałe zamocowanie elementów. W ocenie Sądu nieuzasadnionymi były nadto zarzuty strony pozwanej do opinii biegłego, która wskazywała, że biegły oparł się na ofertach czterech wypożyczalni usytuowanych w okolicach lotnisk. Biegły w swojej opinii uzupełniającej wskazał, że firmy te działają w okolicach lotnisk, ale nie tylko. W ocenie Sądu okoliczność, że niektóre z wypożyczalni znajdują się przy tym przy lotnisku nie ma w niniejszej sprawie znaczenia, skoro koszt czynszu mieści się w granicach stawek rynkowych, zaś poszkodowany przy dzierżawie pojazdu zastępczego ma prawo wyboru oferty będącej w zasięgu ręki, jeżeli oferta ta mieści się w granicach stawek rynkowych za wynajem pojazdów tego rodzaju.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei zgodnie z przepisem art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 teże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która, kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Podnieść należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odszkodowania wynika wprost z art. 363 k.c. Szkada powstaje w chwili wypadku, a w konsekwencji obowiązek jej naprawienia powstaje w tym samym momencie. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, iż W. Z. w wyniku kolizji z dnia 11.02.2011 r. poniósł szkodę – uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd, z którego korzystał przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Wątpliwości nie ulegało również, że pozwany, ubezpieczając pojazd sprawcy szkody od odpowiedzialności cywilnej, ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Pomiędzy stronami niniejszego postępowania nie pozostawało przy tym spornym wystąpienie szkody całkowitej w pojeździe W. Z.. Pozwany kwestionował jednak czas najmu pojazdu zastępczego – wskazywał bowiem, że powodowi należy się zwrot kosztów najmu pojazdu za okres 9 dni. Pozwany kwestionował ponadto roszczenie powoda w zakresie kwoty 615 zł podnosząc, iż powód nie wykazał adekwatnego związku pomiędzy kosztami czynności, a zdarzeniem szkodzącym.

Na gruncie powyższego Sąd zważył, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawcy posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.).

Rozpatrując roszczenie powoda w zakresie zwrotu w ramach odszkodowania kosztów najmu auta zastępczego Sąd zważył, że o prawie do dochodzenia tych kosztów wypowiedział się wielokrotnie Sąd Najwyższy. W orzeczeniu z dnia 5 listopada 2004 r. (sygn. akt II CK 494/03) Sąd Najwyższy potwierdził, że koszty najęcia samochodu zastępczego pozostają w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Natomiast w orzeczeniu z dnia 8 września 2004 r. (sygn. akt IV CK 672/03) Sąd Najwyższy wskazał, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. W uzasadnieniu do wskazanego orzeczenia Sąd Najwyższy zważył ponadto, że wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. (...) normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Wobec powyższego nie ulegało wątpliwości uprawnienie poszkodowanego do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego zwłaszcza, że pojazd ten służył poszkodowanemu do wykonywania prowadzonej przez niego działalności

gospodarczej - rzeczą naturalną był zatem najem samochodu zastępczego. Takie działanie poszkodowanego nie było więc działaniem zmierzającym do powiększenia rozmiarów szkody, a jedynie zmierzającym do realizacji gwarantowanych przez przepisy prawa uprawnień i uniknięcia szkody w postaci utraconych dochodów. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 18 marca 2003 r. (sygn. akt IV CKN 1916/00) stwierdził, że wynajęcie samochodu zastępczego przez poszkodowanego wykorzystującego pojazd do prowadzonej działalności gospodarczej należy ocenić jako działanie minimalizujące szkodę. Rezygnację z wynajęcia pojazdu zastępczego i w jej wyniku zawieszenie prowadzonej działalności można by zaś oceniać jako zachowanie się poszkodowanego prowadzące do powiększenia rozmiaru szkody. Nie sposób bowiem wykluczyć, że dochody utracone w wyniku zawieszenia działalności gospodarczej przewyższyłyby koszty wynajęcia pojazdu zastępczego.

Ponadto w ocenie Sądu, skoro w pojeździe stwierdzona została szkoda całkowita, to uzasadnionym czasem najmu pojazdu zastępczego był czas od chwili uszkodzenia pojazdu do czasu wypłaty odszkodowania na rzecz poszkodowanego. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 8 września 2004 r. (sygn. akt IV CK 672/2003) odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia przysługuje za okres między dniem zniszczenia, a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania. Jak zaś wskazał Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (sygn. akt III CZP 76/13) odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita). Wobec powyższego w ocenie Sądu niezasadnym było przyjęcie, że uzasadnionym czasem najmu pojazdu zastępczego był czas poinformowania poszkodowanego o wystąpieniu w jego pojeździe szkody całkowitej, a faktyczne uzyskanie środków, które umożliwiłyby mu nabycie innego pojazdu. Dopiero bowiem po uzyskaniu odszkodowania poszkodowany dysponuje środkami, dzięki którym może bez zbędnej zwłoki nabyć nowy pojazd. W toku niniejszego postępowania strona powodowa podnosiła, iż odszkodowanie wypłacone zostało w dniu 18.03.2011 r. Przedmiotowa data nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (również w aktach szkody brak danych dotyczących momentu przekazania środków na konto poszkodowanego, a jedynie informacja, iż kwota odszkodowania zostanie wypłacona na wskazany rachunek bankowy – k. 45 akt szkody). Wobec powyższego Sąd uznał, że uzasadnionym okresem najmu pojazdu zastępczego był okres od momentu powstania szkody do dnia wypłaty odszkodowania. Skoro zaś W. Z. wynajął pojazd zastępczy w dniu 17.02.2011 r. to zasadnym jest zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego liczonych od tej daty do dnia 18.03.2011 r. Z opinii biegłego sądowego sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy wynikało, że kwota zastosowana przez powoda w wysokości 8253, 00 zł za najem pojazdu z homologacją TAXI nie odbiega od średnich stawek stosowanych na rynku najmu i dzierżawy pojazdów. Z tytułu najmu pojazdu zastępczego wystawiona została faktura na kwotę 9963, 00 zł. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 1440, 00 zł, a zatem roszczenie w zakresie kwoty wskazanej w pozwie podlegało uwzględnieniu.

W ocenie Sądu zasadnym było nadto roszczenie strony powodowej w zakresie kwoty 615, 00 zł z tytułu montażu osprzętu taksówkarskiego. Nie ulega wątpliwości, że uszkodzony pojazd służył poszkodowanemu do wykonywania pracy zarobkowej i wyposażony był w osprzęt taksówkarski, który musiał być zdemontowany, a następnie zamontowany w samochodzie zastępczym – roszczenie o zwrot tych kosztów zostało zresztą uznane przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. W ocenie Sądu poszkodowanemu należał się nadto zwrot kosztów montażu tego osprzętu w pojeździe, który został ponownie używany przez poszkodowanego do wykonywania działalności gospodarczej – czy to nowego, czy też naprawionego za środki uzyskane z odszkodowania. Nie ulega wątpliwości, że poniesienie tych kosztów pozostawało w związku ze szkodą z dnia 11.02.2011 r. Wobec tego, że poszkodowany zajmował się przewozem osób koszt montażu osprzętu taksówkarskiego był wydatkiem koniecznym i niezbędnym przy czym istniał normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem powodującym szkodę, a poniesionymi wydatkami.

Jak wskazywał w wyroku z dnia 28 lutego 2006 r. (sygn. akt III CSK 135/05) Sąd Najwyższy, stosownie do art. 361 § 1 k.c. adekwatne są "normalne" następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynika. Normalnymi następstwami zdarzenia, z którego wynika szkoda, są następstwa, jakie tego rodzaju zdarzenie jest w ogóle w stanie wywołać i w zwyczajnym biegu rzeczy, a nie tylko na skutek szczególnego zbiegu okoliczności, z reguły je wywołuje. Natomiast anormalne jest następstwo, gdy doszło do niego z powodu zdarzenia niezwykłego, nienormalnego, niemieszczącego się w granicach doświadczenia życiowego na skutek nadzwyczajnego zbiegu okoliczności, którego przeciętnie nie bierze się w rachubę. Nie wyłącza normalności w rozumieniu tego przepisu okoliczność, że mimo identycznych warunków zdarzenia określone następstwo nie zawsze występuje, ani też jego statystyczna rzadkość. Sformułowanie "normalne następstwo" nie musi oznaczać skutku koniecznego. W granicach normalnego, zwykłego przebiegu zdarzeń odpowiedzialność za szkodę może powodować nie tylko przyczyna bezpośrednio ją wywołująca, lecz także dalsza, pośrednia, chyba że jej następstwa pozostają w tak luźnym związku przyczynowym, że ich uwzględnienie wykraczałoby poza normalną prawidłowość zjawisk, ocenianą według wskazanych uprzednio kryteriów doświadczenia życiowego i aktualnego stanu wiedzy.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy, zwłaszcza z uwagi na fakt prowadzenia przez poszkodowanego działalności gospodarczej w postaci transportu taksówką, w ocenie Sądu nie ulegało żadnej wątpliwości, że koszty montażu osprzętu taksówkarskiego pozostawały w normalnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 11.02.2011 r.

Wskazać w tym miejscu należało, że roszczenie poszkodowanego dotyczące pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz montażu osprzętu taksówkarskiego, jako prawo majątkowe, mogło zostać w drodze cesji przeniesione na powoda P. B. (1). Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, że pozwany ponosi pełną odpowiedzialność, za skutki wypadku zarówno w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego w czasie naprawy uszkodzonego pojazdu, jak i kosztów montażu osprzętu taksówkarskiego w naprawionym pojeździe.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach stanowił art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, zaś zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie powód dochodził odsetek od kwoty 8253, 00 zł od dnia 30.04.2011 r. do dnia zapłaty, zaś od kwoty 615, 00 zł od dnia 21.05.2011 r. do dnia zapłaty. Wobec brzmienia wskazanych wyżej regulacji i w związku z tym, że powód wzywał pozwanego do zapłaty ww. kwot kolejno w dniach 27.03.2011r. (pismo odebrano w dniu 30.03.2011 r.) oraz 20.04.2011 r. (odebrano 21.04.2011 r.) odsetki ustawowe należało zasądzić zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kreującym zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Zgodnie z tą regulacją strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który to w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w pozwie. W niniejszej sprawie strona powodowa poniosła koszty związane z uiszczeniem opłaty sądowej od pozwu w wysokości 444, 00 złotych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Na mocy art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony, a kosztami należnymi. Pozwany w niniejszej sprawie uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 500, 00 zł (k. 72). Koszt

sporządzenia przedmiotowej opinii wyniósł natomiast 275, 26 zł (k. 95). Wobec powyższego na mocy art. 84 ust. 1 w/ w ustawy różnicę pomiędzy kwotą pobraną, a należną należało zwrócić.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie III wyroku.